

універсум

Талант — це праця, знання — це сила

№ 3-4 (172-173) березень-квітень 2022 року // щомісячна студентсько-викладацька газета Житомирського державного університету імені Івана Франка

www.zu.edu.ua

facebook.com/zu.edu.ua

t.me/zueduua

Розповсюдження безкоштовне

Перший місяць війни у ЖДУ імені Івана Франка

ДОРОГІ УКРАЇНЦІ!!!
ШАНОВНІ ЖИТОМИРЯНИ,
СТУДЕНТИ, ЛІЦЕЇСТИ,
СПІВРОБІТНИКИ! ВСІ
НАШІ ФРАНКІВЦІ!
ІДЕ ШОСТИЙ ДЕНЬ
ВІЙНИ!!!

Пройшов перший місяць визвольної війни України проти росії. Найскладніший місяць, місяць вперше почути тривогу та вибухів, ракетних обстрілів та бомбардувань міста, місяця страшних жертв та неспокою, евакуації та оплакування втрат, звичайної роботи та роботи по організації оборони міста, психологічних зламів та мужіння. Житомирський державний університет імені Івана Франка мусить пройти випробування першого місяця війни. Він відправив своїх студентів та викладачів на фронт, волонтерів, допомагає містам, продовжує працювати та навчається.

Редакція вирішила поставити ректорці університету, професорці Галині Киричук кілька запитань.

— Пані Галино, як наш університет зустрів війну?

— Університет зустрів війну 24 лютого. Особисто я — о п'ятій ранку. Для багатьох це було несподівано. Вночі. Проте ніхто не розгубився, всі почали виконувати ті завдання, які мали б виконувати у такий час.

— Виходячи з військового стану в державі, які відбулися зміни в навчальному процесі університету?

— Була зроблена пауза до 14 березня. З 14 березня у дистанційній формі поновився освітній процес у Житомирському державному університеті імені Івана Франка.

— Поясніть, що таке пауза у навчальному процесі?

— Автономія університету дозволяє робити зміни у графіку освітнього процесу. Для того, щоб краще зрозуміти як організувати навчальний процес у нових умовах, ми зробили паузу.

— Освітній процес з елементами дистанційного навчання втілений на всіх спеціальностях та факультетах?

— Так, на всіх. Про це ми повідомили всіх студентів та викладачів на сайті нашого університету в новинах від 15 березня.

— Як відбувається навчання на заочному відділенні?

— Не було змін у графіку, навчання на заочному відділенні йшло відповідно до графіку навчального процесу. В період з 24 лютого по 14 березня за графіком навчання не було передбачене.

— З перших днів війни Житомирський державний університет імені Івана Франка бере активну участь у волонтерській діяльності. Розкажіть про це.

— Так, наш університет бере участь у волонтерській діяльності у різних формах: психологічна допомога; допомога у приготуванні гарячого харчування; допомога у побудові блоків; допомога в упорядкуванні міста; допомога у завантажуванні розвантажувальних гуманітарних вантажів; логістичний супровід різного роду вантажів; інформаційний супровід іноземною мовою тих подій, що відбуваються в місті та області — турецькою, французькою, німецькою, англійською та польською; волонтерство у шпиталях та лікарнях і багато-багато ще іншого.

— Яка категорія працівників університету більше задіяна у волонтерській роботі?

— Дуже активне студентство. Фактично всі співробітники, не тільки викладачі, а й співробітники, тому

що були задіяні і працівники адміністративно-господарської частини, і різних відділів університету. Причому, не лише ті, які залишились у Житомирі. Наприклад, якщо ми говоримо про інформаційний супровід, то перекладацькою діяльністю, повідомленнями для засобів масової інформації, поширенням об'єктивної інформації в соціальних мережах, наші студенти досить активно займаються, незалежно від того, де вони зараз знаходяться.

— У чому проявлялась психологічна допомога?

— Це — консультування. Причому, у формі, яка зручна для людей, які її потребують. Надається психологічна допомога людям, які перебували на окупованих територіях; консультування людей, які перебували у своїх домівках як мирне населення під час певної військової операції; робота з дітьми, які втратили батьків; робота з батьками, які втратили дітей; робота з тими, хто втратив фактично все майно або на тих територіях, де були бойові дії, наприклад, це Макаріївський район, Києво-Святошинський район, це люди з Маріуполя, з Херсонської області; разом з тим це житомиряни, які втратили своє майно під час обстрілу міста Житомира.

— Консультування здійснювалось на базі центру психологічної допомоги соціально-психологічного факультету нашого університету?

— Це відбулося на базі соціально-психологічного факультету, але було задіяно більш широке коло студентів та викладачів, чим ті, які у звичайний час працюють у службі психологічної допомоги.

— Волонтерська робота Житомирського державного університету відбувалась у тісній взаємодії з волонтерським центром Житомирської міської ради, з обласною адміністрацією?

— Не тільки з міською та обласною радою. Ми працювали у взаємодії з громадськими організаціями, міжнародними організаціями, міжнародними журналістськими організаціями. Наприклад, синхронний

переклад виступу голови міської ради Сергія Сухомлина перед європейським співтовариством здійснював наш викладач Олег Гирин. Перекладали інструкції для ліків з французької, німецької та польської мов. Ліки мають дозвіл на використання в Україні, але інструктивні матеріали поки не перекладені на українську мову, тому для лікарень ми робили такі переклади. Завдяки співпраці з Варшавським університетом до нашого університету були поставлені прибори нічного бачення, біноклі, бензопили, військове спорядження, тактичний одяг та взуття для військових, продукти харчування для переселенців, дитячий одяг та речі першої необхідності для дітей-переселенців, багатодітних сімей та усіх, хто мав у цьому потребу. Колеги передали військові тактичні аптечки, які ми дали передали до тероборони міста Житомира. В аптечках перелік складових та інструкції були написані польською мовою. Ми зробили повністю переклад та вклали україномовний варіант у кожну аптечку, щоб наші військові могли орієнтуватися що для чого.

— Чи беруть участь студенти, викладачі та співробітники університету у збройному протистоянні російському агресору?

— Так, звичайно, і викладачі, і студенти, і співробітники. Ми маємо сьогодні викладачів, які знаходяться у Збройних силах України, є викладачі, які знаходяться у територіальній обороні, і є студенти, які знаходяться у Збройних силах та у територіальній обороні.

— Розкажіть про реакцію на військову ситуацію закордонних друзів нашого університету.

— Ми отримали дуже велику кількість листів підтримки від ректоратів та вчених рад університетів-партнерів Житомирського державного університету імені Івана Франка. Це листи-підтримки від Сілезького університету, Варшавського університету, Академії Ігнатіанум в Кракові, Поморської академії в Слупську, Університету Марії Кюрі-Склодовської в Люблені, Ягелонського університету

Нас підтримують:

Солідарність з Україною висловили спільнота університетів: Сілезький університет, Академія Ігнатіанум в Кракові, Поморська академія в Слупську, Університет Марії Кюрі-Склодовської в Люблені та Жан-Марі Февре з Університету Лотарингії.

Ягелонський університет в Кракові, Гуманітарно-Природничий Університет імені Яна Длугоша в Ченстохові, Університет економіки в Бидгощі шоковані ситуацією та висловлюють підтримку перед обличчям безпрецедентної агресії росії проти України.

Ректор Економічного Університету в Познані професор, доктор Матей Жуковський звернувся до освітянської спільноти України: «Ми висловлюємо свою солідарність і приєднуємося до нас у болі з усім українським народом... Якщо Ви знаєте конкретних людей, які потребують допомоги/підтримки, будь ласка, повідомте мене».

Студіум Східноєвропейських Досліджень Варшавського університету висловлює свою солідарність та цілковиту підтримку Українській державі та виступає за непорушність її територіальної цілісності, державних кордонів та суверенних прав.

Польське Микологічне Товариство, в особі президента Юлії Павловської, висловлює свою підтримку Україні та всім українським науковцям, які допомагають у боротьбі за незалежність своєї Батьківщини та пропонують інформацію про можливості для дослідників з України.

Польські друзі з Поморської академії в Слупську в особі ректора професора Збігнева Осадовського пропонують допомогу

Лист підтримки від Black Sea Universities Network (BSUN) — мережі університетів країн Чорноморського регіону: «Ми дуже стурбовані драмою, яку ви переживаєте в ці дні, і бажаємо вам сил і енергії, щоб подолати ці дуже важкі дні для вас і вашої країни. Якщо ми можемо чимось вам допомогти, будь ласка, не соромтеся писати нам!». Лист підписав доктор, професор Іден Мамут Папський університет Івана Павла II у Кракові в особі ректора професора Роберта Тирала висловлює підтримку Україні та тверду протидію російській агресії. Колеги закладу здійснюють щирі молитви за всю наукову спільноту нашого університету, а також усіх українців.

в Кракові, Гуманітарно-Природничого Університету імені Яна Длугоша в Ченстохові, Університету економіки в Бидгощі, Економічного Університету в Познані, Польського Микологічного Товариства, мережі університетів країн Чорноморського регіону, Папського університету Івана Павла II у Кракові та багатьох інших.

Якщо ми говоримо про Варшавський університет, то була допомога цільова, у різноманітних формах у залежності від того, що просила тероборона; якщо говоримо про аптечки, то ми їх отримали у межах співпраці з консорціумом українських університетів з Варшавським університетом. Щотижня зустрічали відправлення від колег з Польщі. Пані Іоанна Гетке з Варшавського університету стала однією з організаторів акції «Книги замість бомб», до якої долучився наш університет. Мета акції — зібрати якомога більше україномовних книжок та передати їх польським школам, які приймають учнів з України, та публічним бібліотекам Польщі.

Це такі дві гілки були. Досить суттєві для нас.

— Як університет планує завершувати навчальний рік, особливо для бакалаврів?

— Університет завершить навчальний рік відповідно до графіку навчального процесу — 30 червня 2022 року, плануємо вручити дипломи нашим випускникам і плануємо у повному обсязі завершити навчання на всіх абсолютно курсах денної та заочної форми навчання.

— Виходячи з військового стану, чи не очікуєте Ви змін у вступній кампанії-2022?

— На сьогоднішній день з презентацією вступної кампанії-2022 виступив Міністр освіти та науки України Сергій Шкарлет. Однак, поки немає наказу по Міністерству освіти та науки щодо змін до правил вступу, то я не можу щось конкретно сказати. Як тільки буде такий наказ, юстований наказ, то університет одразу повідомить усіх абітурієнтів щодо можливих змін. На сьогоднішній день єдине, що я можу сказати, університет готується до проведення безкоштовних онлайн-консультацій з української мови, математики та історії України для того, щоб мультифункціональне комп'ютерне тестування, яке буде складатися з 60 запитань з трьох освітніх компонентів, не стало для наших майбутніх абітурієнтів додатковим психологічним випробуванням.

— У пресі з'явилась інформація, що складання ЗНО з 60 питань буде відбуватися десь у липні місяці. Чи не вплине це на вступну кампанію? Чи вистигнуть університети її провести?

— Мова йде не про зміни у термінах вступної кампанії. Вступна кампанія почнеться в липні місяці, так як це передбачалося умовами вступу. Зміни відбудуться щодо проходження самого тесту, щодо проходження зовнішнього незалежного оцінювання, яке може відбуватися у різних варіантах, у даному випадку комп'ютерне тестування з трьох предметів. Цим питанням досить активно займається Український центр незалежного оцінювання якості знань та Міністерство освіти і науки України. Яке рішення вони приймуть, який результат буде, з таким результатом ми і будемо далі працювати.

Андрій Близнюк

Засідання Консорціуму

Вчора, 4 березня, відбулося позачергове засідання (військово-робоча нарада) Консорціуму українських і Варшавського університетів, членами якого є 14 членів-університетів України.

Основна мета засідання — обговорення можливостей підтримки українських студентів та викладачів.

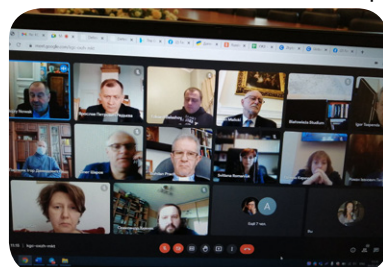
Ректор Варшавського університету Алоїзій Новак вказав на готовність допомогти українським студентам з місцем для проживання в гуртожитках, програмами соціальної та фінансової допомоги, можливостями для навчання. Також запропонував можливості підтримки викладачів з України.

Підтримку висловив також і заступник голови Консорціуму, очільник Центру «Studium Europy wschodniej» Ян Маліцький.

Українська спільнота ректорів вказала на те, що в Україні вирішується доля усього світу та зазначила масштаби проблем і загроз, що виникли через війну росії проти України. Зокрема, вказали на те, що МАГАТЕ перевело роботу свого Центру інцидентів та надзвичайних ситуацій у цілодобовий режим роботи через пожежу на Запорізькій атомній електростанції.

Також українські ректори вказали на необхідності закрити небо над Україною.

Наш.кор.

Поповнення рядів доцентів

Викладацький склад нашого університету поповнився новими доцентами!

Наказом Міністерства освіти і науки України викладачам ЖДУ імені Івана Франка присвоєно звання доцента:

Ігорю Вербовському — доценту кафедри професійно-педагогічної, спеціальної освіти, андрагогіки та управління;

Інні Клімовій — завідувачці кафедри економіки, менеджменту, маркетингу та готельно-ресторанної справи;

Альоні Ляшевич — доцентці кафедри медико-біологічних дисциплін;

Людмилі Обух — доцентці кафедри мистецької освіти;

Андрію Шугаєву — доценту кафедри англійської філології та перекладу.

Щиро вітаємо колег! Нехай перед вами відкриваються нові професійні горизонти!

Прес-служба університету

П'ята ранку

П'ята ранку, було темно,
було тихо, як в раю,
Ти прийшов на нашу землю,
щоб знайти тут смерть свою.
А ти думав, сучий сину,
чадо чорної пітьми,
Що тебе із хлібом-сіллю
будем зустрічати ми?
Ні, тебе зустріне куля!
Моя куля у бою,
Щоб роки тобі зозуля
не кувала у гаю.
Ти прийшов, як злодій,
підло і підступно,
І тому я уб'ю тебе,
як світло убиває завжди пітьму.
Я уб'ю тебе, мій враже,
за Житомир, Київ, Львів,
І ніхто мені не скаже,
що людину я убив!
Бо ти зовсім не людина,
син двоголового орла,
Недарма твою країну
звуть «імперією зла».
Хай мою відчувши силу у бою
крізь чорний дим,
Ти піднімеш прапор білий,
щоб залишитись живим.
Та тебе, так званий «брате»,
я не братиму в полон.
Твоїм тілом, м'ясом клятим
годуватиму ворон.
І твої мерзенні кості
без скорботи і жалю
На церковному погості
я голодним псам скормлю.
Ти покинув свою Рашу
під покровом темноти
І прийшов на землю нашу,
щоб у неї полягти.
Та злочинець, а не воїн,
злий пройдисвіт і палій,
Ти могили не достоїн
у Святій Землі моїй.

Юрій Рибчинський

Зі сторінки Светлани Поклад у Facebook, пост від 24 березня, 20:32

https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=3148917475381893&id=100007910143201

ВОЛОНТЕРИ

З військовим вторгненням Росії, початком повномасштабної війни, волонтерська діяльність в нашій країні набула нового значення. Волонтери з перших годин агресії почали допомагати армії, теробороні, малозабезпеченим та маломобільним людям. Редакція вирішила поспілкуватись з Нікітою Юхимчуком, житомирянином, волонтером, громадським діячем.

— Чому Ви вирішили стати волонтером?

— Бачити радісні обличчя, щасливі очі та усмішки — щось неперевершене. Волонтерство — форма благодійності, яка завжди мені подобалась. Маючи змогу допомагати іншим, чому б не робити цього, особливо в такий складний час для України.

— Вперше займаєтесь такою громадською діяльністю?

— Ні, трохи маю досвіду. Займаюся цим ще з 2018 року. До початку війни я був волонтером з питань організації громадських заходів управління

у справах сім'ї, молоді та спорту м. Житомира.

— Що Вам дає волонтерство?

— Емоції. Коли ти бачиш веселих дітей та щасливих дорослих, ти й сам, так би мовити, заряджаєшся цією позитивною енергією.

— У чому, наразі, полягає волонтерство?

— Під час війни роботи багато й вона різна. Починаючи з гуманітарної допомоги (харчі та ліки), закінчуючи побудовою блокпостів у місті. А після авіаударів додалося ще розбирання завалів зруйнованих будівель.

— Що найважче у Вашій діяльності?

— Важко бачити знесилених та втомлених військових, які боронять нашу країну, не покладаючи рук. Також емоційно складно перебувати на завалах будівель, де можуть бути жертви. В такі моменти чітко розумієш всю ситуацію та наслідки цієї війни.

— З якими проблемами зіштовхнулися під час роботи?

— Нестачею робочої сили. Зараз

є багато добровольців, котрі усіма силами допомагають, але є й такі люди, що приходять тільки подивитись. Сприймають те, що відбувається, напевно, як виставу чи зйомку кіно. А проблема в тому, що через це у сторонніх складається враження, ніби волонтерів багато, хоча це не відповідає дійсності. Наслідком цього є зниження продуктивності праці.

— Яка ситуація з гуманітарною допомогою в державі?

— Звісно, в Україні наразі досить непроста ситуація. Держава не може забезпечити всіх своїх захисників потрібними речами. Однак, завдяки небайдужим у них, по можливості, є все необхідне: матраци, каремати, сітки, одяг, їжа та інші знаряддя. Навіть бронезилети.

— Чи бувають суперечки між волонтерами?

— У моєму штабі («Громадський Штаб Оборони» - ред.) панує взаємопорозуміння та взаємодопомога,

тому в нас такого не буває. До того ж, під час війни сварок не має бути. Наразі всі зайняті однією спільною справою: допомогою Україні.

— Як змінилось волонтерство з початком війни?

— За такий короткий час воно стало більш розвиненим. Прийшло багато нових людей, кожен з яких має свої цікаві ідеї та вміння. Волонтери згуртувались та допомагають країні.

Кароліна Василенко

«...Батьківщина потребує дій!...»

Твардовська Ірина. Їй 30. Від початку війни з росією вона волонтерить, координує тих, хто прийшов допомагати. Ми вирішили поспілкуватись з нею в одному з населених пунктів Житомирщини. Говорили про волонтерську роботу та патріотизм.

— Чим Ви займалися раніше? Чи думали до війни, що будете волонтером?

— Я вже була волонтером в міжнародній організації Worldpackers та планувала в цьому році волонтерити в Таїланді. Проте волонтерство в сучасних умовах, я маю на увазі — коли у моїй країні війна — це зовсім інше. Це твій ОБОВ'ЯЗОК. Це — найменше, що ти можеш зробити для своєї країни! А взагалі, до війни планувала працювати, подорожувати, створити сім'ю. Все, як у всіх!

— Коли прийшло усвідомлення, що маєте займатися волонтерством?

— Якщо говорити про ситуацію в війноно, то часу для усвідомлення і не потрібно було. Тут все було швидко і без сумнівів. В перший день війни в інтернеті я побачила пост про збір речей та харчових продуктів в моїй громаді для військових, то збрала, що змогла, пішла до волонтерського центру і там залишилась.

— Як Вам вдається збирати необхідні речі, кошти?

— Це все завдяки нашому населенню, яким я пишаюсь. Прості люди готові віддати останнє задля підтримки наших героїв: останні речі, останню їжу, останні кошти. Наші люди хочуть допомогти й допомагають: хтось плетє сітки, хтось займається виготовленням перев'язувального матеріалу, хтось ліпить вареники, робить бутерброди, хтось готує найсмачнішу картоплю, хтось займається

логістикою, хтось займається медикаментами. І це не кінець їхньої роботи. Всі люди дуже згуртовані й оптимістичні. Кожен з них є ВОЛОНТЕРОМ з великої літери. Тому, проблем із збиранням необхідних речей взагалі немає!

— Що можна сказати про волонтерський рух на початку війни і тепер?

— Насамперед, рух, на щастя,

стрімко розвивається, оскільки кожен, без винятку, громадянин хоче допомогти своїй армії, своїм захисникам, і готовий робити для цього все! Щодня приходять прості люди із запитанням: «Чим я можу допомогти?» І це круто! Це сильно! Тому нас, волонтерів, все більше, ми все сильніше, мудріше і готові підтримувати наших Героїв аж до Перемоги!

— За період волонтерської діяльності чи були у Вас випадки розчарування?

— Жодного разу! Лише гордість за свій оптимістичний, могутній, неперборний народ! Ми сила!

— Що Ви вкладаєте в поняття «патріотизм»?

— Усвідомлення і повага до своєї землі, де народився і зростає! Готовність допомагати, шанувати, прославляти та захищати цю землю! Батьківщину треба відчувати!

— Чи були випадки, коли люди не зовсім адекватно реагували на Ваш патріотизм?

— Мій патріотизм без фанатизму, тому таких випадків не було. Не думаю, що свій патріотизм потрібно рекламувати чи проявляти. Галасуючи, що я патріот, що я сильно люблю свою землю, я не допоможу своїй країні. Батьківщина потребує дій!

— У Вас є друзі чи знайомі, які залишилися на окупованих територіях?

— Ні, але є ті, які стали переселенцями ще у 2014 році.

— Яку сторону вони підтримують?

— Судячи з того, що переселились вони на територію неокупованої України, вони на стороні своєї могутньої держави.

— У Вас є якась надмета у волонтерстві?

— Є просто бажання бути корисною в такий нелегкий час, як і у кожного українця. Кожен, абсолютно кожен українець на цей час волонтер. У всіх мета одна — ПЕРЕМОГА!

— По закінченні війни Ви продовжите свою волонтерську діяльність?

— Так!

— Що у Вашій свідомості змінилося та сформувало російсько-українська війна?

— Кілька речей. Перше, війна довела, що ми, українці, незламні й круті! По-друге, війна показала, хто є хто в біді та хто готовий простягнути свою руку! По-третє, війна довела, що немає нічого ціннішого за життя! По-четверте, війна зробила мене сильнішою! ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА! Слава Героям!

Дарина Весельська

Я до останнього не хотіла відкривати цю тему.
Тако, так, говорити про війну.
Взагалі, у мене це слово викликає огиду.
Воно сповнене страждань, болю,
крові, страху.

І ще цілу низку негативу.
Та хтось якось казав, що можна було б
зняти фільм-комедію про війну.
Про вкрадених танків, про банку з балкону,
про бабу Надю і т.д.
Та, як на мене, не вийде комедії.

Бо вже помирають діти, маленькі,
ні в чому не винні, діти.
І як не крути, це буде сміх крізь сльози.
Бо помирають тисячі...
Кожного війна торкнулася по-своєму.

Деякі сім'ї вона об'єднала.
Знову, крізь роки, за круглим столом
хтось побачив далеких родичів.
А когось - навпаки війна роз'єднала
надовго або назавжди.
Когось вона загнала в депресю.

Когось надихнула до нових звершень.
Хтось почав цінувати те, що має.
А хтось втратив усе, що мав.
Тут можна писати ще довго.

Та правда в тому: війна не оминула нікого.
Вона торкнулася усіх і кожного.
І зараз, як ніколи, хочеться одного –
Мирного неба над головою.

* * *

Я розумію, зараз війна.
Та мені якось важко це сприймати, співчувати.
Бо я ще не чула гармати, не бачила танків.
Живу за містом.

Навіть сирени тут ледве чути.
Я сиджу вдома, в теплі, в добрі,
І їм мамині, домашні пиріжки.
В той час, як десь там,
у когось немає навіть води.

Що я цим хочу сказати?
Запитаєте Ви.
Цінуйте те, що маєте, тут і зараз.
Бо завтра все можете втратити.

Отак, раз і назавжди.
Ніхто не хоче війни.
Тож, в кінці я побажаю всім і кожному.
Мирного неба над головою.

Олександра Супрунець

Місто Харків.
Фото з мережі Інтернет

Війна – страшна розлука!

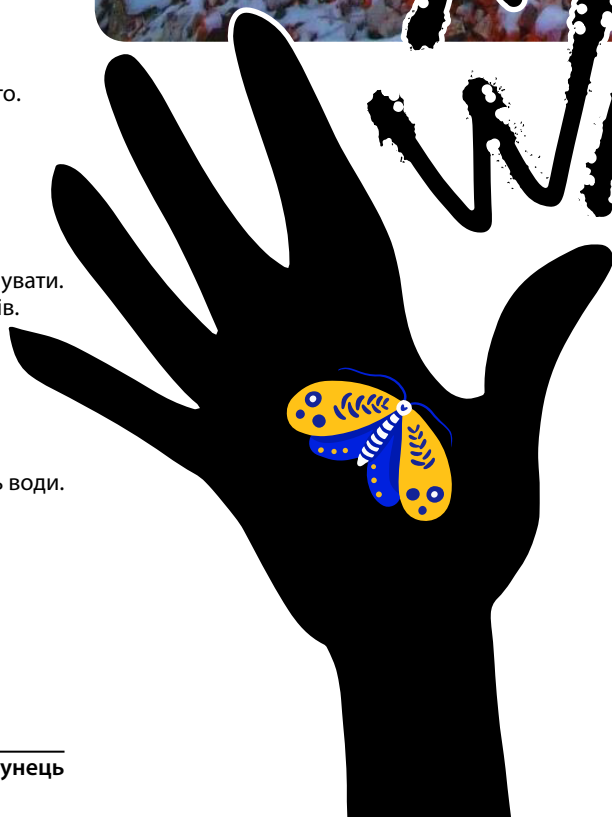
Мамо, я закохалась!
Справді, моя дитино?
Сьогодні йому зізналась,
А він посміхнувся, як дитина...

Мамо, я закохалась!
Так щиро і без сумнівно.
Його обіймала і знала,
Що буде завжди так, як нині.

Мамо моя, рідненька!
Скажи, що обійми його - то сила!
Що з ним, я наче в безпеці і в казці.
Тому що любов його - то мої надійні крила.

Мамо, скажи, рідненька!
Що він завжди зі мною.
І ніяка розлука не страшна, для нас двох.
Тому що ми, завжди двоє.

Вероніка Левчук

Біль України

Прокинулись, тремтить земля,
Похилилися верби високі.
Не чути спів солов'я,
Прийшли вражії рожі.

Україна моя у вогні,
Нікуди бігти, ховатись,
Всюди обстріли й звуки страшні,
Я піду землю свою захищати!

Паніка, ажіотаж у людей,
Діти кричать, збираються речі,
За кордон українці летять,
Щоб сховатися, бути в безпеці.

І жах, і кров, і смерть, і відчай,
І вибухи смертельних бомб,
Все це накоїв маленький сірий чоловічок.
Я на межі...

Ламає гострий біль поміж ребер.
В душі лиш холод і морози.
Не знаю, як іти вперед тепер
На серці сум, в очах постійно сльози!

* * *

Люби вільно, цілуй поволі.
Прощай швидко або ніколи.
Хто ти є? І ким би не була ти.
Вгамуй своє я, будь собою.

Пишайся тим, хто є з тобою.
Тримайся поруч своєї родини.
Разом, вперед!
Ми з України!

Дарина Весельська

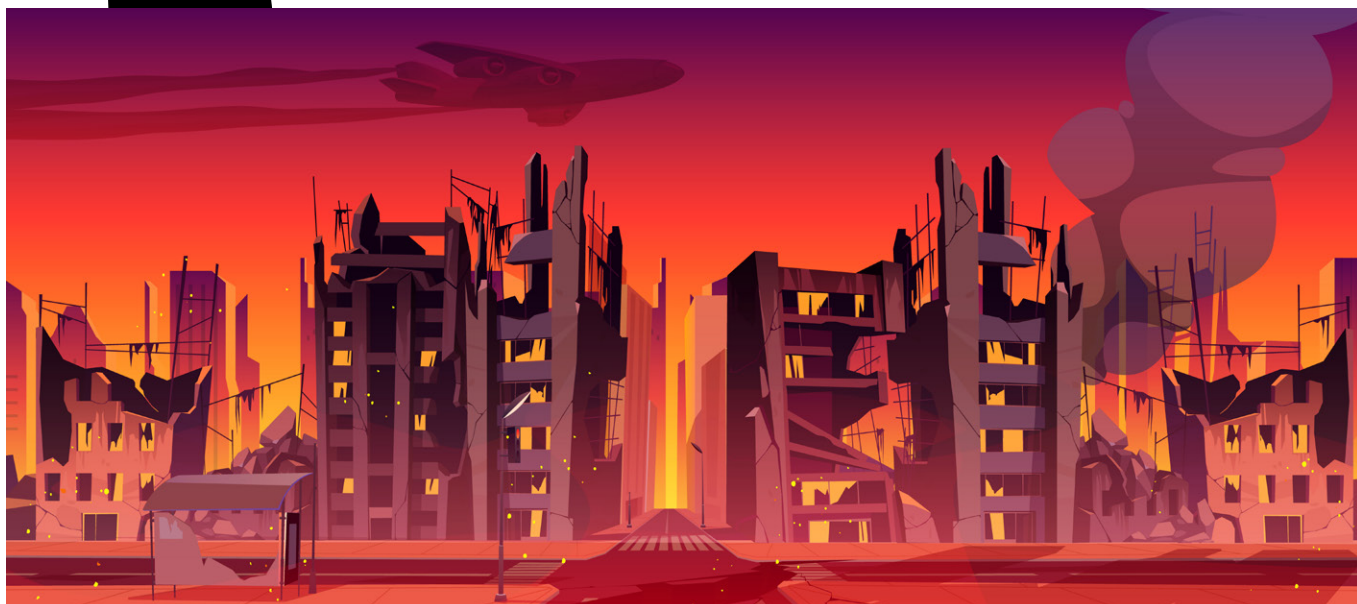
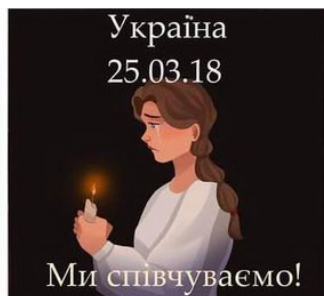
Слід війни...

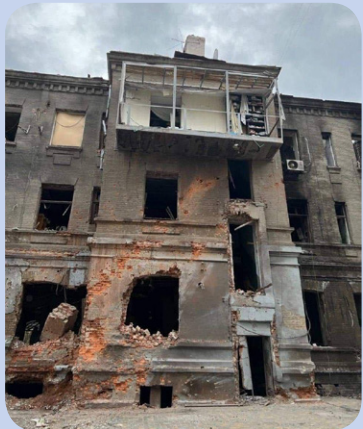
Найстрашніший день, мого життя...
Він не забудеться на всі віка,
Прокидатися від вибухів щодня.
Помирають діти - в чому їхня вина?

Вони не винні, але їх уже нема.
Україна - це наша земля!
Ніхто не може руйнувати наші міста!
Вбивати, стріляти ви не маєте права!

Діти маленькі сидять у підвалах,
Вони змушені бути в холодних стінах.
Тримайся, Україно, ти тільки тримайся!
Бог бачить сльозинку кожную твою...

Тетяна Голішевська

СИМВОЛИ
СТІЙКОСТІ

Жорстока війна з російськими окупантами проявила кращі риси українського народу – мужність, стійкість, героїзм та самопожертву. Ми знаємо вже сотні історій про наших захисників – солдатів ЗСУ та тероборонців, нацгвардійців та трактористів, захисників Маріуполя та острова Зміїний, спецпризначення та вільних осіб ромської національності.

Проте війна дала нам несподівані зразки стійкості – кухонні шафи та керамічний посуд, який залишився цілим та неушкодженим у зруйнованих бомбами та ракетами багатопверхівках.

Все буде Україна!!!

Ще одна спеціалізована вчена рада

Житомирський державний університет ім. І.Я. Франка – найстаріший і найпотужніший вищий навчальний заклад Житомирщини. Завдяки науковим і педагогічним досягненням викладачів університету його цінують не лише на теренах України, а й далеко за її межами. Нещодавно стало відомо, що згідно з наказом МОН України від 07.04.2022 р. № 320 в нашому університеті створено спеціалізовану вчену раду з присудження наукового ступеня доктора наук Д 14.053.01 за профілем 13.00.01 «Загальна педагогіка та історія педагогіки» та 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти».

Редакція вирішила поговорити з головою новоствореної вченої ради, професоркою Оленою Антоною та дізнатися дещо більше, ніж з сухих рядків наказу МОН.

– Пані Олено, розкажіть нашим читачам детальніше про новостворену спеціалізовану вчену раду, з якою метою вона була створена?

– Розпочну з того, що у нашому університеті спеціалізовані ради з присудження наукових ступенів існують вже давно. Зокрема, з 2004 р. працює спеціалізована рада з педагогіки за профілем 13.00.01 «Загальна педагогіка та історія педагогіки» і 13.00.04 «Теорія і методика професійної освіти». Спочатку вона працювала із захистами кандидатських дисертацій, а з 2010 р. вона правомочна заслуховувати і докторські дослідження. За цей час через нашу докторантуру пройшло чимало докторів наук, у тому числі й з інших навчальних закладів України.

Не так давно система підготовки фахівців вищої кваліфікації перейшла на новий рівень, тобто, узгоджуючи підготовку кандидатів і докторів наук, ми перейшли на Європейську систему. З 2016 р. ми готуємо докторів філософії, і наша аспірантура перейшла на 4 роки навчання. Захист випусників здійснювався на разових спеціалізованих радах, для кожного випусника створювалась окрема рада, а з минулого року був запущений проєкт створення спеціалізованих рад

докторських, в яких можуть захищатися доктори наук.

Головна мета створення такої ради – підвищення рівня науково-педагогічних працівників, підготовка кандидатів наук та докторів наук.

Рада складається з найбільш фахових, відомих наших педагогів. Віковий склад у нас дуже різноманітний. Є і молоді науковці, і вже досвідчені, які працювали в попередній спеціалізованій раді та є основою для подальшої роботи докторантури та аспірантури в нашому університеті.

– Хто буде у складі спеціалізованої вченої ради?

– Головою ради буду я, Олена Антонова, докторка педагогічних наук, професорка. Маю двох заступників – Наталю Сейко, докторку педагогічних наук, професорку (за спеціальністю 13.00.01) та Нінель Сидорчук, професорку кафедри педагогіки, докторку педагогічних наук, доцентку (за спеціальністю 13.00.04). Вчений секретар у нас незмінний вже багато років – Світлана Яценко, кандидатка педагогічних наук, доцентка.

До складу ради також увійшли: Олександра Дубасенюк, яка тривалий час очолювала спеціалізовану раду, Григорій Грибан, Надія Павлик, Руслана Романюк, Наталія Щерба. Викладачі працюють на різних факультетах, мають різноманітні наукові інтереси і тому вони можуть дати фаховий аналіз робіт у різних напрямках. Чимала кількість здобувачів докторського ступеня вже пройшла через наші попередні ради, тобто в нас є певний досвід, а тому є і певні перспективи.

– Наскільки престижно мати спеціалізовану вчену раду в університеті?

– Усім відомо, що кожен навчальний заклад проходить акредитації, тобто отримує відповідні дозволи на впровадження освітньої та наукової діяльності. Освітня діяльність відбувається через акредитацію освітньо-професійних програм, які здійснює Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти. Наукова акредитація – це окремий напрям діяльності закладів вищої освіти і чи не найголовніший. Рейтинг навчального

закладу визначається не тільки його освітньою діяльністю, а й науковою. І тому мати свої спеціалізовані вчені ради у своєму складі для університету надзвичайно важливо, відповідально й престижно. На сьогодні це перша докторська рада, але ми сподіваємось, що буде відкрита ще й докторська рада з філософських наук. Кожна з таких рад не тільки додає певні бали у рейтинг вищого навчального закладу, а й дозволяє готувати докторів наук.

– Чи можна спрогнозувати скільки людей на рік буде захищатись?

– Зважаючи на ситуацію в країні, мені складно відповісти на це питання. Єдине, що можу сказати, що два здобувачі завершать навчання у докторантурі у вересні цього року. Окрім того, у нас є кілька робіт, які вже підготовлені до захисту без навчання у докторантурі.

Рада може кожного місяця проводити два захисти, тобто за 10 місяців навчального року можна провести 20 захистів. Попередня рада так і працювала. Вона була повністю завантажена, до нас приїжджали ще й з інших регіонів України. Як буде сьогодні, мені сказати важко. Але ми прогнозуємо, що 5-6 захистів за рік у нас буде.

– Як довго йшов університет до створення такої ради? І чи були якісь перешкоди?

– Тривалий час відбувалося обговорення положення про спеціалізовану докторську раду. Це положення було затверджене у січні цього року. В ньому були визначені основні моменти, основні принципи роботи такої ради. Принцип організації захистів залишається практично без змін. Змінилися вимоги до складу докторської ради. Підвищення вимог до складу докторської ради, на мою думку, певним чином пригальмувало створення таких рад в Україні. Нам пощастило, у нас в університеті за роки роботи аспірантури, докторантури та спеціалізованої ради з педагогіки було підготовлено достатньо потужний потенціал докторів наук, які відповідають тим вимогам, які ставить МОН перед науковцями, що

мають оцінювати роботи.

Нашим університетом було сформовано склад ради і подано на затвердження колегії Міністерства. Колегія Міністерства на початку квітня затвердила склад нашої спеціалізованої ради, визначила термін її роботи – на 3 роки, тобто протягом трьох років ми можемо захищати, передусім, докторів наук. У нас вже є випускники докторантури, є також викладачі, які без перебування у докторантурі мають майже готові докторські дослідження. Ми акредитовані захищати кандидатські дисертації, тобто приймати до розгляду дисертаційні дослідження кандидатського рівня, які були затверджені до 2016 р.

Попередня спеціалізована рада завершила свою роботу 31 грудня. Тобто, перерва була лише 4 місяці. На сьогодні, в університеті працює кілька наукових шкіл, найстаріший з яких вже більше 30 років, що зорієнтовані на підвищення рівня наукового потенціалу саме з педагогічних наук.

Підсумовуючи, можу сказати, що наш університет рухався до сучасного рівня останні 30 років, щоб мати аспірантуру, докторантуру, докторську раду, мати можливість забезпечити кожному випускнику разову раду для захисту.

Анна Іщенко

Прихисток в Ірландії

Все розпочинається з того, що 3 березня моя найкраща подруга Мирослава повідомила, що через ситуацію в країні батьки відправляють її до родини дядька в Ірландію. Наступного дня вона поїхала з дідусем, бабуся та татом до Львова. Звідти їх трьох забрали волонтери та допомогли перетнути кордон. Там на них чекали знайомі, які довели їх до Кракова, де вони зустрілися з тіткою Мирослави Тетяною.

Вже перебуваючи в Кракові, Тетяна запропонувала Мирославі забрати з собою в безпечну Ірландію когось з її друзів. Вона одразу написала мені та запропонувала їхати далі разом.

Я весь вечір провела в роздумах – чи варто їхати чи ні. Адже мені доведеться пройти весь шлях самотужки. Лише вранці, після тривалих роздумів та розмов з рідними, я все ж погодилась. Через декілька годин їхала з татом Мирослави в Житомир.

Дорога туди здавалась мені чимось нереальним, всі знайомі мені місця виглядали по-кошмарному фантастично. В Житомирі мені довелося провести ще одну ніч, поки тато Мирослави шукав квитки. В цю ніч я пережила свої перші ракетні обстріли, а вже на ранок, вся на нервах відправилась на автовокзал.

Там тато Мирослави вже повідомив всю потрібну мені інформацію і посадив на автобус до Варшави. Шлях був простішим, ніж я собі уявляла. Проблемою був лише перетин кордону. На ньому довелося простояти близько 7 годин, але, на щастя, там були волонтери, які забезпечували біженців усім необхідним.

Приїхавши на автовокзал Варшави, я була налякана картиною, яку там побачила – величезна юрба людей з дітьми, дехто був з домашніми улюбленицями. Ночували просто на підлозі вокзалу, бо не знали, куди себе діти. На щастя, мені довелося провести там небагато часу. Вже десь через хвилину 15 я вже їхала далі зі своєю знайомою.

Наступного дня, 9 березня, Мирослава з рідними полетіли в Ірландію, а я ще на кілька днів затрималась у Польщі і вилетіла лише 13 березня.

Після прибуття до Ірландії ні у Мирослави, ні у мене не виникло жодної проблеми. Ми одразу почали робити необхідні документи, аби у подальшому у нас не виникла жодних проблем ні з поліцією, ні на роботі.

В першу чергу, ми зробили собі PPSN (Персональний номер державної служби). Це – ідентифікатор, виданий відділом служби ідентифікації клієнтів Департаменту соціального захисту населення від імені Міністра соціального захисту населення в Ірландії. За допомогою цього номеру ми отримували соціальну допомогу як особи, що шукають тимчасового прихистку. Сума цієї допомоги складала 117 євро для осіб, які досягли повноліття. Цієї суми нам було недостатньо на життя, і ми були змушені шукати роботу.

Завдяки дядьку Мирослави влаштуватись на роботу для нас було не складно. Проте виникли дві проблеми: як поєднати роботу у повний робочий день з дистанційним навчанням та як відкрити банківський рахунок для отримання заробітної плати. Якщо першу проблему ми вирішили досить швидко, то з другою... Як виявилось, в обслуговуванні клієнтів українські банки значно пішли вперед. В той час, коли в будь-якому українському банку єдина проблема, яка тебе очікує – це черга до оператора, то в банках Ірландії проблеми починаються із великої кількості документів, які мають бути з тобою, потім тривалий час створюється особистий кабінет та готується картка. Було багато проблем з документами, адже тут немає ні електронних документів, ні пластикового паспорта, що ще раз доводить вищий рівень цифровізації України в цій сфері.

Але є і плюси від перебування в Ірландії. Перш за все – це люди. Всі вони дуже привітні та з розумінням ставляться до українців.

Зараз ми працюємо і паралельно вчимося. Дуже сумуємо за домівкою, за батьками та, в цілому, за Батьківщиною. Тяжко переносити розлуку емоційно, але ми впораємося з усім, аби повернутися в Україну.

Юлія Юрчук, Мирослава Ігнатчук

Особливості вступу-2022

У Житомирському державному університеті імені Івана Франка курси підготовки до національного мультипредметного тестування цього року будуть безоплатними. Їх проведуть онлайн. Про це в інтерв'ю Суспільному розповіла ректорка університету Галина Киричук.

За її словами, мультипредметне тестування складається з трьох предметів: української мови, історії України та математики. Навчатимуть абітурієнтів на курсах шестеро викладачів університету.

«Проводитимуть заняття з кожного предмету двічі на тиждень, – каже Галина Киричук. – Протягом двох місяців плануємо актуалізувати знання майбутніх студентів і зробити успішною долю кожного з тих, хто довірився нам, як університету».

Відповідальний секретар приймальної комісії Микола Чайка каже, що на курси зареєструвалися випускники шкіл з Житомирської, Київської областей та міста Києва.

«Також реєструються діти, які навчаються у закладах на сході і півдні України, – каже Микола Чайка. – Це Донецька область, Луганська, Херсонська, Миколаївська, Одеська. Крім того, діти, які поїхали за кордон, прагнуть якісно та успішно

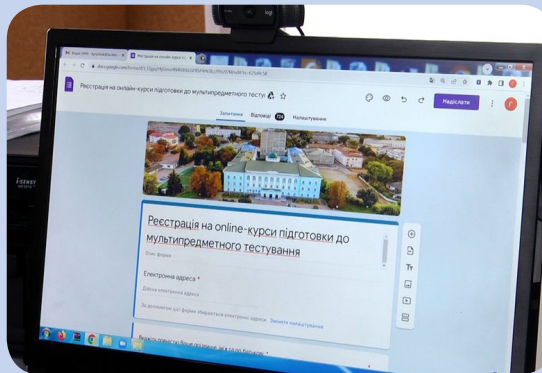
підготуватися до складання цього випробування, тому у нас зареєстровані учасники з Польщі, Франції, Фінляндії та Данії».

Цього року мультипредметне тестування відбудеться в липні. Представниця Вінницького регіонального центру оцінювання якості освіти Людмила Марцева каже, що вже почали формувати мережу пунктів для проходження тестування.

«Всі, хто сформував реєстраційну картку, отримав свій сертифікат і знає логін та пароль досту-

пу до персональної сторінки, до кінця квітня або на початку травня отримає на номер мобільного телефону, що вказаний під час реєстрації, алгоритм входу на персональну сторінку, – каже Людмила Марцева. – Це важливо, тому що з 10 до 25 травня потрібно буде підтвердити свою участь у національному мультипредметному тестуванні для того, щоб оновити сформовану у квітні базу учасників. У першій половині липня на базі тимчасових екзаменаційних центрів у закладах освіти відбудеться основна сесія тестування. У другій половині липня пройде додаткова сесія для тих, хто з поважних причини не зможе прийти на час, вказаний у запрошенні».

Детальніше за посиланням <https://youtu.be/WTA9jiCe4k>

Фільм про Сергія Корольова

Документальний фільм доцента кафедри мистецької освіти ННІ педагогіки, заслуженого артиста України, режисера Петра Авраменка «Незламний. Шлях до мрії», присвячений видатному житомирцю Сергію Корольову, був нещодавно презентований широкій публіці.

Даний проєкт висвітлює життя Сергія Корольова з дитячих років. Робота над фільмом проходила не тільки в Житомирі; знімальна група працювала ще в Києві, Хмельницькому та Одесі. Проте основна частина зйомок відбулася в нашому місті.

Роль Сергія Корольова дісталася директорів Житомирського академічного обласного театру ляльок Сергію Мисечко. Для нього це був дебют у ролі кіноактора. Проте обізнаність «новоспеченого» актора з азами театральної та режисерської діяльності допомагала йому справитися з акторським завданням по створенню образу нашого видатного земляка. За відгуками учасників перегляду фільму, Сергію Мисечко вдалося створити образ Корольова.

У зйомках, окрім акторів, брали участь й жителі нашого міста, лишаючи частинку себе у стрічці. Звичайні перехожі, почувши чи побачивши, що знімається фільм про їхнього земляка Сергія Корольова, пропонували себе у масовку.

Бюджетом фільму опікувалась Житомирська міська рада, виділивши на проєкт 600 тисяч гривень. Головний режисер фільму Петро Авраменко зізнається, що, хоча кошти й невеликі, проте завдяки ентузіазму та конструктивній фантазії в Житомирі можна знайти та відзняти навіть Одесу в буянні акації.

Плідна праця творчого колективу дозволила зробити чудовий документальний фільм «Незламний. Шлях до мрії», який безкоштовно та в хорошій якості можна переглянути на сайті «Mogogo» за посиланням: <https://megogo.net/ua/view/12025262-nezlamniy-shlyah-do-mrii.html>

Ірина Шадура

Кіномистецтво Житомирщини

Кожен з нас полюбляє переглянути хороший фільм для покращення настрою, щоб відігнати зайві думки, просто розслабитися. Багато років глядачі з насолодою дивляться кінопродукцію славних фабрик мрій з Hollywood. Звичайно, український кінематограф лише на шляху до такої популярності, проте за останні роки наші кінофільми брали участь у міжнародних фестивалях та вибороли престижні статуетки.

Кінопромисловість Житомирської області. Ні, це не оксюморон. Вона існує, хоча особливо розквіт наразі глядачі не спостерігають. У нас навіть є навчальний заклад, у якому готують майбутніх фахівців кіномистецтва. Про життя-буття майбутніх зірок кіноіндустрії, про навчання та плани на майбутнє ми вирішили поговорити з Владиславом Н., фахівцем зі спеціальності аудіовізуальне мистецтво та виробництво.

- Владиславе, чи реалізувалися Ваші плани у навчальному закладі?

- Вступаючи на перший курс, я не мав якогось певних сподівань. На меті було головне – «подружитися» з камерою. Освіта була досить хорошою, наскільки то було можливим. Усі інші знання я здобув завдяки подальшій роботі та самоосвіті.

- Чи працюєте Ви зараз за спеціальністю?

- Ні, я працюю зовсім в іншій сфері. Єдине, де зараз можна спробувати себе як режисера

- це наші телеканали, але мені нецікаво знімати новини. Це – метушня для журналістів, а я творча людина і хочу присвятити свій час саме творчості.

- Чи намагалися Ви влаштуватися за фахом?

- Після випуску з навчального закладу ти почуваєшся збентеженим: якщо раніше тобі здавалося, що усі дороги для тебе відкриті, то після навчання це відчуття зникає. Потрібно заробляти гроші, і ти хапаєшся за будь-який шанс заробити. Якщо говорити конкретно про мою спеціальність, то я пробував себе у професії. Я брав участь у створенні останньої «документалки» нашого земляка Петра Авраменка. Це було дуже цікаво: ти пронизуєшся атмосферою стрічки, в тебе народжуються різні ідеї, іншими словами - хочеться творити. Проте робота над фільмом закінчилась, і моя робота в цьому проєкті в якості помічника режисера теж закінчилась. Нових проєктів поки немає, а більше, окрім місцевих телеканалів, йти нікуди.

- Чому, на Вашу думку, кінематограф Житомирщини так повільно розвивається?

- Для мене, як новачка сфери режисури, є дуже складним початок роботи у професії. Адже хочеться знайти вакантне робоче місце, почати працювати, творити, проте в нашому місті вибір не такий великий: декілька телеканалів та ютуб. Кіноіндустрія, як такої, у нас немає. Не секрет, що для її розвитку бракує коштів та, головне, людей, які хотіли б розвивати дану

сферу. Люди, які хочуть займатися цим, їдуть у великі міста, найчастіше – у Київ. Зокрема, багато хто з моїх однокурсників переїхав до Києва, тому що бачать там більше можливостей. Адже, що для нас головне? Я скажу банальні речі – заробіток, який вони тут, на Житомирщині, не знайшли.

- Як, на Вашу думку, можна вирішити проблему з розвитком кіномистецтва в Житомирі?

- Це питання лише на перший погляд є досить складним. Тому що для цього потрібне: велике бажання, натхнення та кошти. Кіно у нас можна розвивати, потрібні лише бажання. Зокрема такі, як Петро Авраменко. На мою думку, він може стати майбутнім творцем нашого житомирського кіно. А якщо таких, як він, буде кілька режисерів - можна говорити про створення своєї кіноіндустрії.

- Чи хотіли б Ви посприяти розвитку кіно Житомирщини?

- Мої вміння та навички режисера ще потребують вдосконалення та роботи, чим я зараз всіляко займаюсь. Я знаю, що наступний етап мого життя буде присвячений рутині, у яку кожен з нас входить, щоб отримати бажане. Але я вірю, що з часом я почну займатися тим омріяним, бажаним, заради якого я колись вступив і навчався у своєму навчальному закладі. Я не бачу свого життя без кіно...

Ірина Шадура

«ППО» від команди «30+»

Коли вперше чуєш слово «ППО», то у голові одразу спливає думка про протиповітряну оборону та наших мужніх захисників, які захищають небо України. Проте віднедавна слово «ППО» набуло нового значення, особливого, навіть, десь заспокоїливого.

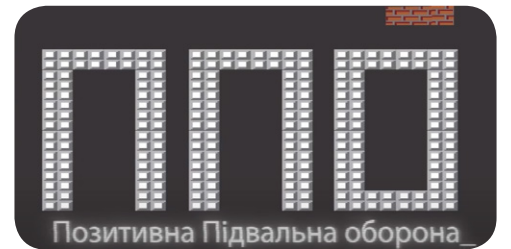
Популярна житомирська гумористична команда «30+» створила у YouTube розважальне шоу під назвою «Позитивна-підвальна оборона», скорочено «ППО». У такий спосіб артисти хотіли підняти бойовий дух земляків. Вони розуміють, наскільки люди втомилися від війни. Тому рішення створити нову гумористичну програму було на часі. Зйомки шоу проходили у підвальному приміщенні, аби максимально наблизити шоу до реалій нашого міста.

Перший випуск програми триває близько 10 хвилин. Розмістили відео на платформі YouTube. «ППО» створена у форматі новин, щоправда, розважальних. Новини складаються з кількох блоків, зокрема, актуальні повідомлення й інформаційні приводи, телефонний зв'язок, гість у студії з власною оригінальною історією, рубрика «Лайв хакі», де подаються важливі та корисні поради, приправлені гумором. Ну і куди ж без реклами? Випуск новин

переривається на коротку та актуальну рекламну паузу. А після реклами приходить час рубрики «Стильні новини», у якій на зв'язок зі студією виходить спеціальний кореспондент. Включається він із західних областей України, де зараз живе більшість вимушено переселених українців. І на останок ми бачимо «Поради старого партизана». В образі партизана виступає відомий український актор Станіслав Боклан. Рішення запросити його до участі в програмі було дуже вдалим, бо воно одразу додає популярності новому гумористичному шоу та збільшує кількість переглядів у YouTube.

Варто наголосити, що основним завданням нового шоу «ППО» стало те, що команда «30+» прагне зібрати кошти для наших захисників, які нині боронять рідні кордони. Актор команди Дмитро Сліпаченко каже: «Дякуючи цьому проєкту, ми хочемо анонсувати збір коштів і купити нашим хлопцям таке щось літаюче, ширяюче над ворогом, вираховуюче їх координати, щоб наші хлопці могли нищити загарбників».

Наразі гумористи зосередили увагу на волонтерстві й усі, хто хоче допомогти їм, може це зробити, перерахувавши гроші на банківські картки:

Mono: 5375411409968356

Приват: 5363542320329205.

Призначення платежу — 30+ для ЗСУ.

Частіше смійтеся й допомагайте нашим військовим!

Юлія Зяткевич

ГЕНЕРАЛИ НА СК1

«Клуб Диванних Генералів» – це не назва сучасної групи фахівців, які так полюбляють критикувати усе та усіх, хто потрапить на очі чи у стрічку новин, а назва розважальної програми на телеканалі «СК1». Це гумористичний проєкт, у якому двоє популярних ведучих Дмитро Сліпаченко та Вадим Новіцький запрошують у гості зірок, спортсменів, політиків і просто відомих людей міста Житомира та області, які досягли успіхів у своїй справі, до студії, на свій диван. У гостях побували співак Артем Кондратюк, викладач ЖДУ імені Івана Франка, медіаексперт

Андрій Близнюк, репер KOS і багато інших цікавих особистостей Житомира та області. Програма побудована на такій собі світській бесіді, на жартах, різних приколах та, іноді, іграх. Глядачі програми, яка транслюється у прямому ефірі, можуть поставити гостю власне запитання на різні теми. Наприклад, про те, у якому стані економіка України, про політичне життя країни, новини сьогодення тощо. Серйозна розмова з гостем постійно перемежовується з гумором. Зокрема, ведучі обговорюють казуси та цікавинки з життя гостей.

Шоу містить певні рубрики, аби дивитися його було набагато цікавіше та глядач міг обрати улюблену частину програми. Серед рубрик: «5 фактів», «Challenge», «Інтелект проти», «Уроки виживання», «Народний вибір» та «Новини з Житомирської області».

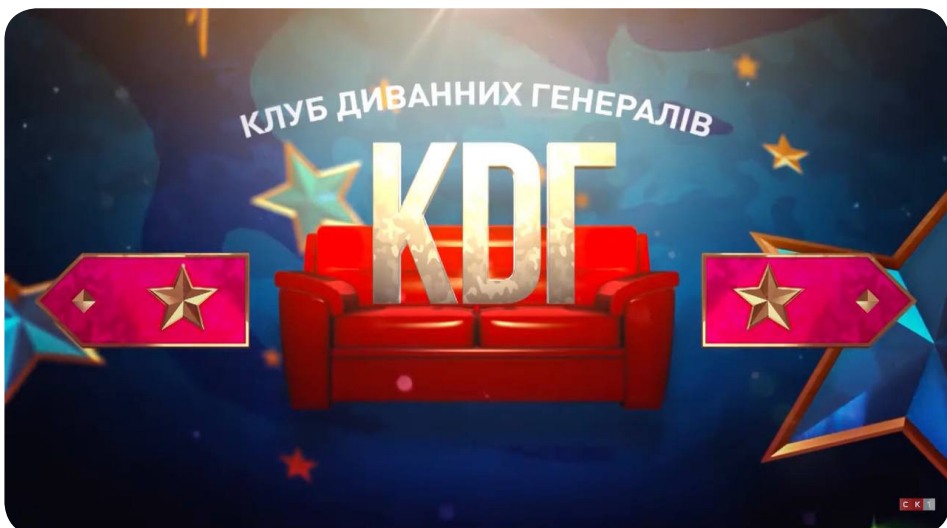
Формат проєкту — «Late night show». Хронометраж — 60 хвилин. Виходить програма чотири рази на місяць. Тобто, програма щотижня нева. Аудиторія — люди віком від 18 років, які просто обожнюють, так звані, «зіркові прожарки». Ну і куди ж без особливостей? Родзинка

програми – присутність музичного супроводу у студії. Тобто, живе музичне виконання різних композицій.

Невеличкий спойлер. Ведучі програми – усім відомі коміки з житомирської гумористичної команди «30+» Вадим Новіцький і Дмитро Сліпаченко, які не перестають під час шоу сипати жартами та каламбурами.

Якщо у вас, шановні читачі, виникає питання: як провести вечір, то відповідь очевидна – приєднайтеся до «Клубу Диванних Генералів» і вечір одразу перестане бути томним. Окрім того, будете більше знати про своїх земляків, які досягли успіху та вміють тримати удар.

Юлія Зяткевич

Хвороби суспільства у XXI столітті

У наш час хвороби виникають не лише через стан здоров'я, а й досить часто через наші погляди на життя. Зокрема, мізогінія – хвороба суспільства. Тож давайте розберемося: що це за хвороба та з чим вона пов'язана.

Мізогінія, або жононенависництво – це упереджене, навіть ненависне ставлення до жінок та дівчат. Саме з мізогінією пов'язують виправдання насильства над жінками, неприязного до них ставлення, масних та образливих жартів та навіть згвалтувань.

Явищ, пов'язаних з мізогінією дуже багато. Іноді людина навіть не помічає, як стає мізогіном. Всі гендерні стереотипи, що ґрунтуються на «слабкості» жіночої статі, неспроможності робити «чоловічі» справи – ремонт квартири, полювання, керування чи ремонт авто тощо, є мізогінією.

Як не дивно, мізогінами можуть бути не лише чоловіки, а й самі жінки. Скільки разів ви чули від своїх подруг, сестер, мам фрази: «Боже, у що вона одягнена?», «Жіночої дружби не існує», «Хто її таку заміж візьме?», «Та на неї жоден хлопець не гляне!» і т.п. Тут спрацьовує комплекс неповноцінності, що нав'язується з дитинства: ти повинна бути кращою за інших дівчат, щоб подобатися хлопцям та вийти заміж. Тож, це стандартні фрази, щоб самоствердитися. Таке негативне ставлення до своєї статі здається парадоксальним, але оскільки воно поширене, то жононенависництво зі сторони самої ж жінки нікого не шокує.

Звісно, звідси виникає ряд психологічних проблем: сприйняття жінок як конкуренток, розлади харчової поведінки, обсесивно-компульсивні розлади (неконтрольовані, повторювані думки [обсесії], які змушують людину здійснювати повторювані дії [компульсії]) та багато-багато іншого.

Проблему внутрішньої мізогії та

її викоринення порушило виникнення фемінізму. Саме цей рух вчить як розпізнавати гендерну нерівність та боротися з нею. «Чоловік» та «жінка» – це лише статі, а не абстрактні групи людей, які повинні поводити себе

відповідно до стереотипів, які самі ж і придумали.

Так, мізогінія – це справді хвороба, яка отрує життя жінок. Це вагома проблема, яка впливає на наш менталітет. У підсвідомості мізогінів

логіка зовсім інша. Наприклад, коли мізогін бачить людину в дорогій автівці, він аналізує її залежно від статі. Якщо власник чоловік, то він на неї заробив, а якщо жінка, то вона отримала її виключно завдяки своїм

сексуальним «здібностям» або завдяки чоловікові. Або ще таке: чоловік-водій – добре, жінка-водій – біда.

Якщо такі вирази вас не хвилюють і ви не вважаєте їх проблемою, то згадайте, як на вашій роботі чи у вашій студентській групі жіночий колектив нерідко порівнюють зі зміїним кодом, а до чоловіків ставляться як до втілення логіки, розуму та рішучості. Досі недостатньо абсурдно? А як вам такий приклад: мати сварить дочку за погані оцінки, а сина ні. Чому? Бо він же хлопець, йому можна. Або інше – у старших класах на уроках природничо-математичного циклу (наприклад, фізиці) ми стикаємося з іншою ситуацією. Існує стереотип, що ці предмети краще сприймаються хлопцями. Тож учениця на своє прохання пояснити той чи інший момент уроку чи теми, іноді може отримати доволі «вичерпну» відповідь: «Ти цього не розумієш, тому що ти дівчина».

Звичайно, ви можете зауважити, що описані ситуації суто індивідуальні, вони трапляються не з кожною дівчиною/жінкою. Втім, такі стереотипи – не рідкість.

Коли ми зустрічаємо жононенависництво у нашому житті, ми маємо розуміти, що це пов'язано не особистим ставленням того чи іншого чоловіка до конкретної дівчини/жінки, а з ставленням чоловіків до жінок як до представниць нижчої, «дефектної» частини людства. Тож, коли ви, шановні наші читачі та читачки, вирішите щось порадити чи зробити зауваження дівчині/жінці зі свого оточення, подумайте, чи не транслюєте ви стереотипи, чи не хворі на мізогінію?

У XXI столітті у демократичному суспільстві гендерна нерівність та мізогінія не мають права на існування. Працюючи над своїм світобаченням, українське суспільство впевнено крокує до вирішення цієї проблеми. Зробіть і ви крок!

Юлія Мельничук

Ми увійшли в третє тисячоліття зі стародавніми застарілими уявленнями про роль і функції чоловіків і жінок в суспільстві. Бачення ролі жінки й чоловіка історично складалось під впливом різних чинників: релігійних, суспільно-політичних, біологічних та ін. Ще на початку XX століття європейському суспільству була притаманна думка, що жінка створена лише для дітей, кухні та церкви. Та й сьогодні більшість українських чоловіків

ЖІНКА В СУЧАСНОМУ СВІТІ

сприймають жінку, перш за все, як господиню в домі чи матір, а не як особу, яка може займатися виробничими справами, очолювати колективи, керувати країною.

Чоловіча цивілізація створила для жінки цілу систему поведінкових норм, взірців та нормативів, що проявляється у відведених для неї ролях дружини, матері, вірної подруги, помічниці, проте чоловік завжди лідер – в сім'ї, в професії, в політиці, в громадській діяльності. Ці стереотипи, здається, нетлінні. На перший погляд, невже погано, що чоловік прагне високого рівня самореалізації у всіх життєвих сферах – він і годувальник родини, і чудовий керівник? Однак позиція чоловіка, його яскраво виражена маскуліність досить часто межує з тиранією – лише його думка правильна, лише він знає як найкраще діяти у будь-якій ситуації. Лідерська позиція чоловіка розповсюджується

на побудову стосунків в родині як владно-підвладну. Безперечне лідерство чоловіків чітко проглядається в багатьох правилах поведінки та спілкування чоловіків і жінок, хлопчиків та дівчаток. Стандарти ділового успіху пристосовані до сильної статі. Коли жінки починають працювати і потрапляють у ті сфери, що вже «освоєні» та пристосовані чоловіком, то у жінок є два шляхи: або «синя панчоха», або «секс-кішечка». У будь-якому випадку, жінка, найчастіше, залишається у невиважній ситуації, оскільки все, навіть одяг, працює проти них.

Дослідниця Віра Агеева свого часу зазначила: «Стереотипи жіночого (і чоловічого теж) виховання входять у суперечність із вимогами сучасного суспільства. Орієнтація на досягнення успіхів вимагає від жінки компетентності, самостійності, наступальності, почуття рівності з колегами, навіть вміння ризикувати. Натомість, традиційне виховання,

яке до сьогодні має безліч прихильників, нав'язує жінці поступливість, готовність задовольнятися другими ролями. Якщо ж чоловік не відповідає стереотипним уявленням суспільства: фізично не розвинений, не агресивний, фінансово не забезпечений тощо, – то він теж не знаходить поваги й відповідного місця у соціумі».

Гендерні стереотипи, що протиставляють маскуліні та фемінні властивості як визначені природою, відчутно впливають на масову свідомість. Психологи Тамара Говорун та Оксана Кікінеджи зазначають: «Середовище, виховання, а не біологія статі відіграє провідну роль у формуванні статевої свідомості людини, в її почуванні себе чоловіком чи жінкою. Тому одним з основних завдань стає впровадження елементів гендерної критики й відповідної освіти. Потрібно забезпечити рівноправ'я у навчально-виховному процесі, а відтак – однакові

можливості самореалізації кожного учня безвідносно до статі». Сутність гендерного підходу як теоретичного напрямку в суспільних науках полягає в запереченні біологічного детермінізму та констатації того факту, що в історії цивілізації біологічні відмінності між жінками та чоловіками слугували обґрунтуванням соціальних очікувань і культурних оцінок, які виявлялися асиметричними та ієрархічними. Гендерний підхід орієнтується на аналіз систем домінування й проголошує ідею рівності незалежно від статі.

Дійсно демократична держава повинна проводити егалітарну політику, що базується на рівноцінному включенні чоловіків і жінок у всі сфери суспільного життя згідно професійної підготовки, прагненню самореалізації. На жаль, в реальному житті при влаштуванні на роботу, жінки зіштовхуються з відмовами через статі чи наявність малолітніх дітей. За ввічливими відмовами

стоїть упереджене ставлення, що жінка з маленькою дитиною не зможе максимально віддавати свої сили роботі, крім того, невдовзі у неї може з'явитися потреба в лікарняному.

Ми маємо визнати, що весь соціальний устрій, усі культурні норми та цінності сучасного суспільства, суспільства третього тисячоліття базуються на стереотипних уявленнях про чоловіка й жінку, проте питання інтеграції гендерного підходу в реальність нашого життя

стоїть упереджене ставлення, що жінка з маленькою дитиною не зможе максимально віддавати свої сили роботі, крім того, невдовзі у неї може з'явитися потреба в лікарняному.

Об'єктивними причинами, що гальмують процес самореалізації жінок в суспільстві є невизнання чоловіками, які виконують домінуючі ролі в різних сферах життя, існування гендерних проблем, наявність менталітету, який ставить жінок на другий план та відсутність знань теорії гендерного підходу та практики його застосування. Саме тому й існують гендерні статуси, гендерний поділ праці, гендерний соціальний контроль.

Анна Василюк

Ключові спортивні події у Житомирі за 2021

Незважаючи на пандемію коронавірусу, 2021 рік був плідним у проведенні спортивних заходів, хоча деякі з них проводилися без глядачів. Ще на початку року міська рада затвердила нову цільову програму розвитку фізичної культури та спорту в Житомирі на 2021–2024 роки. Також у міській раді зазначили, що на 2021 рік було заплановано понад 180 спортивних заходів, а також 136 навчально-тренувальних зборів з олімпійських та неолімпійських видів спорту, забезпечення участі команд у 75 обласних та всеукраїнських змаганнях. До відкритих міських змагань міг долучитися кожен охочий. Деякі заходи проходили прямісінько у центрі міста, як от Космічний напівмарафон. Інші ж відбувалися на воді у міському гідропарку. Тож згадаємо найкращі та наймасштабніші спортивні події, що пройшли в місті у 2021 році.

ТРАДИЦІЙНІ ЗМАГАННЯ НА ВІДКРИТІЙ ВОДІ

У VI Всеукраїнському турнірі «ТЕТЕРІВ OPEN» взяли участь понад 300 спортсменів з різних куточків України. Захід відбувся 17 липня на території міського гідропарку. Турнір пройшов за спільним рішенням Житомирської міської ради, Української плавальної асоціації «Мастерс», Спортивного клубу Житомир «Аква Мастерс» та відокремленого підрозділу Федерації плавання України в Житомирській області.

Нагадаємо, що «ТЕТЕРІВ OPEN» – це турнір з плавання на відкритій воді серед спортсменів та аматорів, що пройшов в рамках Кубка з плавання на відкритій воді Української плавальної

асоціації «Мастерс». У заході окрім любителів взяли участь понад 250 провідних молодих і досвідчених спортсменів категорії «Мастерс», серед яких були чемпіони Олімпійських Ігор, чемпіони та призери всесвітніх та європейських змагань.

У турнірі брали старт юні та досвідчені плавці. Учасники віком 10–13 років змагалися у дистанції 600 м, плавці 14–19 років долали 2000 м, а спортсмени від 20 років і старше боролися за першість на дистанціях у 2000 м, 4000 м та 6000 м.

ВСЕУКРАЇНСЬКІ ЗМАГАННЯ НА ЧОВНАХ «ДРАКОН»

У житомирському гідропарку 18 вересня пройшов всеукраїнський

спортивно-оздоровчий фестиваль з веслування на човнах «Дракон». У змаганнях взяли участь більше 400 спортсменів у складі 30 команд з усієї України – з Дніпра, Києва, Вінниці, але найбільше учасників було з Житомира. Запливи проходили на дистанціях у 200 м та 1000 м.

Співорганізаторка заходу, заступниця Житомирського міського голови Марія Місюрова прокоментувала подію наступним чином: «Ми вже професійно займаємося веслуванням на човнах «Дракон» у Житомирі. Це командний вид спорту, який допомагає загартовувати характер, об'єднувати людей».

Змагання на човнах проводилися з метою сприяння пропаганді здорового способу життя серед широких верств населення, залучення громадян до занять фізичною культурою та спортом, а також для подальшого розвитку веслування на човнах «Дракон» і його популяризації на території міста Житомира та області.

КОСМІЧНИЙ НАПІВМАРАФОН

На центральному майдані міста 26 вересня пройшов спортивний захід, організований за сприяння Нової Пошти – Космічний напівмарафон. На щорічне змагання з бігу зареєструвалося 1700 учасників, серед яких були не лише досвідчені спортсмени, а й аматори. Організатори розробили окремі дистанції на 1, 5, 10 та 21 км, на останню зареєструвалося 220 бігунів. Ще перед початком усіх забігів спортсмени провели загальну розминку. Крім житомирців участь у заході взяли також бігуни з інших областей – Вінницької, Одеської, Волинської та міста Києва.

Варто зазначити, що описані спортивні події не є разовими для міста Житомира. Космічний напівмарафон проводиться у місті щороку з 2016, а змагання на човнах «Дракон» проходять вже вчетверте. Сподіваємося, що, незважаючи на військовий стан та усі негаразди, спортивні свята у 2022 році відбудуться.

Іванна Барановська

ТОП-5 ТАТУЙОВАНИХ ЛЮДЕЙ

Зараз ми живемо у світі креативних та унікальних людей. Кожен намагається виділитися серед оточуючих. Найчастіше люди намагаються виявити свою індивідуальність у своїй зовнішності. Саме про таких людей й поговоримо.

Ірен Страум – найпопулярніша тату-модель, тату-майстер, відео-блогер, власниця лінійки одягу та художниці. Народилася в 1986 році в Ризі, на даний момент проживає в Ліверпулі. 35-річна дівчина відносить себе до субкультури «Straight edge», що означає відмову від алкогольних напоїв, куріння і наркотичних речовин. Своє перше татування зробила у віці 14-ти років. У 25 років зататувувала все тіло, але і це не зупиняє її, татування постійно

коректуються і доповнюються. Ірен стала популярною завдяки найбільшій кількості татувань та унікальному татуванню у вигляді білої сніжинки на скроні.

Том Леппард – людина-леопард, у якого 92,2% шкіри вкрите татуваннями. 28 років в армії кардинально вплинули на подальше життя чоловіка. Живучи відлюдком, Том зробив татування на все тіло у вигляді плям, імітуючих плями леопарда. Поміж плям присутній золотистий пегмент фарби, який ще більше нагадує звіра. Заради більшої схожості з леопардом, чоловік вставив зубні протези у вигляді котятчих іклів. Том Леппард витратив на створення нової зовнішності близько 10 000 доларів. Він став рекордсменом у книзі рекордів Гіннеса як найтатуюваніша людина планети.

Джулія Гнус – жінка, яку хвороба та доля змусили стати однією з найтатуюваніших людей у світі. У Джулії спадковий синдром «порфірії», який призводить до порушення пігментного обміну. Аби приховати небажані шрами, дівчина спочатку спробувала замаскувати їх татуваннями в тон шкіри. Результат не зовсім задовільнив Джулію, тому вона згодом почала наносити на тіло різноманітні кольорові малюнки. На даний момент тіло Джулії практично на 100% покрито різноманітними татуваннями, яких налічується понад 400. Від неприємної недуги жінку це не врятувало, проте тепер вона пізнана по всьому світові.

Рик Генест – «зомбі-бой». Життя звичайного 15-ти річного хлопця з передмістя Монреалю докорінно змінилося після операції з

видалення пухлини мозку. З того часу у нього й почалася одержимість смертю та тату. Для того, аби обдурити смерть, Рик прийняв рішення стати мерцем. У віці 21 року він зустрів тату-майстра Френка Льюїса, який і придумав образ «зомбі-боя». Шість років і тисячі доларів перетворили Рика зовні на живого мерця. Яскравий зовнішній вигляд приніс йому популярність. Генест став моделлю, знявся в кліпі Леді Гаги «Born this way» та в епізодичній ролі в «Історії одного вампіра».

Ілля Губарев (Бомбер) – один з найяскравіших представників субкультури модифікаторів. У віці 16 років вперше зробив пірсинг та тату. Бомбер першим у Росії зробив татування на білках очей. Тепер, завдяки абсолютно чорним очам, неможливо зрозуміти на кого дивиться

чоловік. Образ сатани доповнюють розрізаний язик, тунелі у вухах, татування, нарощені ікла і мікродермали (маленькі імплантати під шкірою, до яких кріпляться накрутки). Крім того у Іллі є 25 проколів на обличчі, 12 проколів на сідницях і 3 в інтимній зоні, де красується маленька серечка.

Підсумовуючи, можна зробити висновок, що у мінливому світі мінливе все, у тому числі й людина. Кожен має право вибору форми самоідентифікації та свободи самовираження. Засуджувати чи підтримувати, обирати тобі, читаче.

Доречі, як ти відносишся до різного роду модифікацій тіла? Пиши на адресу редакції. Вона – у вихідних даних газети

Анна-Марія Рудзій

Засновник: Житомирський державний університет імені Івана Франка.

Свідцтво про реєстрацію ЖТ № 257 від 22 січня 2003 року.

Редактор: Андрій Близнюк.

Коректори: СІЦ.

Верстка: Тетяна Безверха.
© СІЦ (макет редакції).

Адреса редакції: вул. В. Бердичівська, 40, кім. 215а, корпус № 4, Житомир, 10008.

Тел.: (097) 322-09-50.

Електронна адреса: a.bliznjuk.zt@gmail.com

Електронна версія газети: <https://zu.edu.ua/universum.html>

Редакція може не поділяти думки авторів публікацій. Редакція залишає за собою право на редагування і скорочення матеріалів. Рукописи не повертаються і не рецензуються. За достовірність фактів, поданих

у матеріалах, відповідальність несе автор, а рекламної інформації — рекламодавець. За якість газети відповідальність несе друкарня. При передруку матеріалів «Універсума» посилання на газету обов'язкове. Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Світлина, вміщена у газеті, не обов'язково є прямими ілюстраціями до текстів.

Газета є членом Асоціації професійних журналістів і рекламистів Житомирщини та Асоціації молодіжної преси України.

Електронна версія.

Віддруковано
Адреса
Тел.
Замовлення

Наклад